

Франклину въ Лондонъ. Въ срѣщанъето си лордътъ научи настоящето положение на англо-американцитѣ предъ краля и рече Франклину: « Конгрессътъ, който са е събралъ въ Филаделфия, работилъ тѣй тихо умно и умѣренно, щото споредъ моето мнѣние напразно би търсилъ нѣкой по почтенно събрание отъ господарственни хора, даже и въ най-прекраснитѣ времена на Гръция и на Римъ ».

Въ туй време когато тази опасна работа върхуваше парламента, Лордъ Чатамъ остарѣлъ и изнемощѣлъ еви са въ срѣдъ парламента на лордоветѣ. Той искаше да не оставя, ако е йоще време, да стане бой между колонията и метрополията. Той самъ доведе въ събрание Франклина, който бѣше го съвѣтвалъ да иска връщанъето на войскитѣ изъ Бостонъ; туй щѣше да бѣде като първа стѣпка въ желанния пѣтъ на сговора. Съ всичката сила на предсѣжданъето, той приказваше за безполезността на този сѣдъ на работитѣ, въ които са е оплела Англия. Но неговото предложенье бѣше отхвърлено. Франклинъ излѣзе изъ събрание прехласналъ отъ ентузиазмъ за благородния патриотизмъ, за обширния умъ и за патетическата рѣчь на този силенъ ораторъ. На часа той писа лорду Стенгопу, приятель на Л. Чатама « Докторъ Франклинъ е въсхитенъ отъ тогозъ истинно великъ чловѣка. Той често е срѣщалъ въ живота си краснорѣчие безъ благоразумие и благоразумие безъ краснорѣчие, но тукъ той намѣри и едното и другото ».

Нѣколко дни по подиръ, лордъ Чатамъ, несмутенъ отъ първата несполука, показва единъ